

METNAU

Mit navn er Thomas Klinkby.
Du dytter til nationens marerit.
En true crime podcast,
om sager fra hele verden,
der rammer og lammer en befolkning.
Fordi de er så bizarre,
eller på andre måder,
umulige røstasser.
I 1970'erne var der en vandret historie,
om så kaldte snuffilm.
Altså kommersielle film,
der fra sine viste et rigtigt drab.
Det er aldrig blevet bevist,
at sådan nogen er blevet lavet.
Desværre er det virkelig den i dag,
i en verden, hvor alle kan filme alting,
altid.
At der findes alt for mange
ubehagelige videoer af mennesker,
der bliver slød i hjæl.
For eksempel i forbindelse med terror,
eller krig.
Der findes også en video,
på den mørke del af nettet,
så man ikke skal se,
hvis man vil bevare sit mentale helbred.
Det er ikke en, jeg har set,
og jeg kommer heller aldrig til det.
Til gengæld blev den set af politiet
i de 9 pro i Ukraine.
Den var nemlig en del af bevisførelsen,
i den sag, du nu skal høre om.
Vadim cykler så hurtigt han kan.
Selvom det kun er form i dag,
er det allerede ved at være udeholdeligt varmt.
Luften føles kølende,
når Vadim cykler hurtigt.
Også selvom det er en starked frist,
formeligt kommer sviden,
efter anstrengelserne,
og varmen kommer til at føles
endnu mere klam.
Men for nu er det ligegyldigt.

Nu handler det om at cykle,
bare cykle,
gennem skoven,
sammen med andrej,
Vadim's bedste ven,
med fiskestenger bundet til cyklen,
og vinden i håret.
Sonestroler finder vej gennem de lysekorne bladet,
og lander som blinkende guld
på Vadim's ansigt.
Og for et kort øjeblik lukker han øjnene,
og nyder bare alting.
Så håber andrej, at han skal åbne øjnene,
og Vadim ser, at han er ved at køre ud i grøften.
Han ratter hurtig op,
og dregnene griner af ulykken,
der kun var lige ved at ske.
Det lærer der form i dag,
i begyndelsen af juli.
Sommeren er snart på sit allerhøjste,
og det mest udholdelige sted at være
er ved floden, lidt uden for byen,
tæt på skoven.
Vadim og Andrej er begge 14 år.
De har kendt hinanden altid.
De vokser op sammen og alt det der.
De kalder hinanden brødere,
og selvom det får sjov,
så mener de det endersdænden.
Dagen er som skabt til at fiske.
Vadim og Andrej har fundet det perfekte sted,
som ingen andre kender,
og nu er de frejme.
De større cyklen og trækker den med ind i skoven.
De kommer til en lysning,
hvor de stiller cyklerne,
og løsner fiskestangen fra cykelstillet.
De fortsætter dyber og ind i skoven,
nu til fods.
Vadim får øje på et tels,
lidt væk inden blandt nogle træer.
Så er de alene i dag.
Vadim bliver lidt irriteret.
Andrej kommer ud af teltet,

og Vadim får øjenkontakt med ham.
De hilser ikke på hinanden,
men ser bare hinanden an på afstand.
Andrej, som går lidt bagved,
spørger hvad Vadim ser på,
men Vadim siger, det er ikke noget.
De to venner fortsætter i stillhed gennem skoven.
Så kommer de frem til en lysning,
der åbner op til flodbredden.
Her er de alene,
og nu vil de bade.
De smider fiskestænger,
tasker og løber hurtigt mod bredden.
På vej entrækker de tørret af,
hvilket altid får Vadim til at grine.
Det ser så komisk ud,
når Andrej prøver at tage sin tjortag,
mens han løber.
Han altid næsten vil have fald,
men på mirakuløstvis genfinder han balancen,
hvordan har Vadim ingen enelse om?
De to venner hopper i det køelige vand.
Første gang er den bedste.
Det er ikke statiske gys blandet med begejstring.
Det er som at blive genfødt.
Drengene kravler op på bredden igen,
og der finder været.
De ser sammenkring.
Ligevelysningen laver floden et knæk,
hvor strømmen afbrudes,
og hvor fiskenes som regel står for at vile sig.
Det er det perfekte sted af fiske.
Vadim gør stængerne klar,
det er hans opgave.
Andrej finder to ebler frem,
og giver det ene til Vadim,
som tager det i munden,
mens han sætter madingen fast på Andrej's krog.
Andrej sætter sig straks ved bredden,
hvor han kaster linen ud.
Og han skal bække med flyder,
som Vadim har lavet kogpropper fra vinflasker.
Vadim bliver færdig med sin egen stang,
og sætter sig ved sine Andrej.

Han kaster også sin flyder ud i vandet,
lidt længere end Andrej,
som godt bemærker det,
og drengene smiler skævt til hinanden.
Det er bedst, når der er lidt konkurrence
mellem dem, men ikke alt for meget.
Saften fra det grønne heble flyder nedover Vadims hage,
og han bidrer færdig,
og tør sig om munden.
Der falder ro over drengene.
Stilheden lægger sig om flyderne,
der strækker sig i strømmen fra det klukkende vand.
Fulende kvider,
og chicaderne sommer om kap.
Drengene har ikke sædvet ved bredden i lang tid,
da de mærker, at nogen står bag dem.
Vadim når lige at tænke,
at det er dem fra teltet, som har fundet frem
til Vadim og Andrej's flodbred.
Iatererne så er freden forbi.
Han vil bedde dem om at gå med det samme.
Vadim vinder sig,
men de to, der står bag dem,
er ikke dem fra teltet.
De her er ældre, i hvert fald 18,
og det er ikke nogen, som Vadim har set før.
Og så får Vadim øje på den hammer,
som den ene fyr har i sin hånd.
Det synes Vadim er mærkeligt.
Hvad skal han med en hammer,
med en flodbred?
Undrene kigger Vadim over på sin ven,
men Andrej har et helt andet udtryk
i sine øjne.
Andrej ser bange ud,
meget bange.
Vadim kigger i Andrej's synsretning,
og får straks høje
på jernrøret.
Vadims hjerte begynder
med det samme banke hurtigere.
Det her er ikke en god situation,
og det kommer ikke til at ende godt.
Det ved Vadim,

og han ved, at Andrej også ved det.
De to fremmede fyrer
begynder at gå hen mod drengene.
Andrej rejser sig,
og begynder at fikte med sine arme.
Han bliver fyrende om at lave dem være.
De har ikke gjort noget.
De fisker bare.
De to fyr begynder bare at grine.
Og så kigger de over mod en tredje fyr,
som Vadim først lægger mærke til nu.
En fyr, der filmer dem
med et kamera.
Andrej begynder at løbe mod stien,
men de to fyr blocker for ham,
og det første slag med i han røret
rammer Andrej i maven, så han falder om.
Mens de to fyr har opmærksomheden på Andrej,
ser Vadim sit snitteslippe væk,
og i fire hurtige skridt
løber han rundt om de to fyr.
De to fyr roper efter ham,
men opgiver hurtigt at følge efter.
Vadim løber for sit liv gennem skoven.
Bagud kan høre Andrej skri
for hvert slag, der rammer ham.
Men så holder skriene op
og skoven bliver stille.
Hjemme, i sikkerhed hos sin familie,
fortæller Vadim, hvad der er sket.
Og hans familie kontakter med det samme politiet.
Samme aften banker politiet
på døren hos Vadim og hans familie.
De fortæller, at de har fundet Andrej's krop,
og at Vadim skal følge med på stedet.
Vadim begynder straks at grad,
og fortæller, at han er uskyldig,
og at der kom nogle fyr med kamera og jernrør.
Men politiet vil ikke høre på ham.
De lægger ham i håndjern,
og fører ham ind i politibilen.
I politidsoptik er Vadim hovedmistængds
i det brutale drap på venden Andrej.
Hvem skulle ellers være,

nog tilfældig i mænd?
I løbet af de næste dage gennemgår
Vadim de sværeste prøvelser i sit liv.
Averhøring på afhøring uden pauser,
med tæsk fra betjentene,
når Vadim ikke svare det, som politiet vil høre.
Ikke alene har Vadim været vidende
til et uforklarligt og hårrejsen overfall
på sin bedste ven.
Politiet tror oven i købet,
at det er Vadim, der har gjort det.
Og selvom Vadim kun er 14 år,
så politiet alle midler i brug,
for at få Vadim til at indrømme sin skyld.
Men Vadim holder ved.
Han bliver ved med at fortælle,
om de to fyre med hammeren og jernrøret,
og den tredje fyre med kameraet.
Han fortæller om fisketuren,
og hvordan Andrej og Vadim
altid fiskede det samme sted, som ingen andre kende.
Politiet har ikke noget til ordens for Vadims løgne,
som de kalder dem.
Det siger det et spørgsmål om tid før de knikker ham.
Det er nærmest tortur for Vadim.
Og han overvarer, om han skal indrømme,
at han gjorde det, bare for at slæbe
for flere tæsker og udmylelser.
Heldtvis når Vadim ikke så langt.
En morgen åbner politiet fra Seldedøren,
og siger, at Vadim er fri til at gå.
Vadim er lettet, men forvirret.
Så fortæller betjenten,
at nogen drenge, der budde i telt,
tæt på gæringsterede, overvarer det hele,
og bekræfter Vadims historie.
Det var en af de to drenge, Vadim havde haft øjenkontakt med,
før han og Andrej nåede frem til flodbreden,
hvor de blev overfallet.
Vadim bliver kørt hjem til sin familie,
der træder imod ham med glæde torger.
Politiet er da jo ikke helt færdige med Vadim endnu,
men næste gang de mødes, bliver helt anderledes.
For det til sygenlædende, umotiverede overfall,

og drab på Andrej,
er ikke det første af sin slags i området.
Faktisk er drabet på Andrej,
det syvende i rækken af linende mor,
som har blevet begået inden for et par uger.
Helt til har politiet ikke betragtet sagerne som relateret.
Drabene har sket over et stort område,
og til sygenlædende er helt umotiveret.
Bølgen af drab begynder den 25. juni 2007,
i området omkring den Ibro,
ukraines tredje største by, der på størrelse med København.
Drabene begås både i selve by området,
og rundt omkring i de mere landlige områder.
Det første mor sker på Åbengade.
En 33-årig kvinde bliver slået i hovedet med en hammer
gentagne gange indtil hun dør.
Det er kvindens mor, der lidt senere finder det sønderbanket,
lige af sin drabte datter.
Senere samme dag bliver en mand overfaldet,
mens han sover på en bink.
Han slæbes med ud i skoven,
hvor han modtager så mange slag i ansigtet,
med både jernrør og hammer,
og det er svært for politiet at identificere ham.
Det sødner hans øjne fjernet,
mens gru trækker lignende genstand.
Få dage efter, den 1. juli,
bliver to nye lige fundet i en forsted til den Ibro.
Fem dage efter, den 7. juli,
bliver yderligere tre mennesker drabt i samme område.
Først er det en nye hjemsendt rekrut,
som er på vej hjem fra en bytur.
Også han bliver fundet af sin egen mor,
der hun næste morgen kommer ud fra lejligheds komplekset.
Det næste år for den blodige aften,
er en kvindelig nattevagt på 28 år.
Hun står på et hjørne, da hun pludselig overfalles,
og bliver slødt i hjæl.
Samme aften overfalder de også en mor til tre,
som lige ledes tæskes til døget.
Og dagen efter, den 7. juli 2007,
bliver så andrej,
Vadim's bedste ven, drabt på samme vis.
Men denne gang blev floden ud i skoven.

Til synlederne endnu et helt tilfældigt offer,
der bankes til døget med hammer og jernrør.
Denne gang, er der bare fra første gang et øjenvidende,
Vadim.
Politiet har været på barebund i sagerne,
som i begyndelsen blev betragtet som ikke relateret.
Drabna skete over et stort område i Din Ebrus opland.
Men efterhånden har det svært at kunne se en sammenheng.
Det har knipet med vidende beretninger,
fordi der ikke har været overlevende.
Og måske derfor blev Vadim indledningsvist mistænkt.
Men han knikket ikke, så nu er det Vadims historie,
om de to fyre med jernrør og hammer,
og den tredje fyr bag kamera, der får kriminalpolitiet til at fokusere på,
at alle drab er begået af de same tre.
En bandte af seriemurderer, som ikke en gang er fyldt 20 år.
Vadim inviteres igen ind på politistationen til yderligere afhøring.
Denne gang er politiet anderledes venlig.
Vadim beskriver de tre fyres udseende til politids fantomtegner,
som udfra Vadims sin alamang, konstruer tre potratter,
som senere skal vise sig at blive meget vigtige for sands afgang.
Men lige nu er politiet ikke i nærheden af at finde gærningsmændene.
Ingen ved, hvem de er eller hvor.
De er på frifod, ekstremt aktive, og kan slå til, hvor som helst,
og mod hvem som helst.
Og det betyder, at alle borger er erfare.
Det er bare ikke noget, den i brugs indbygger er klar over,
for politiet har mørklagt sagerne.
De ønsker ikke, at befolkningen skal høre om mulige seriemurder
på frifod og gå i panik.
Men rykterne begynder lige vel at sviga blandt folk,
som holder sig mere hjemme om aften.
Der er noget, der er ude.
Man ved ikke hvad, men det er ikke noget godt.
Få dage efter drappet på Andrej, den 12. juli,
forsvinder en 48-årig mand,
mens han er på vej over til sit barnebarn på sin motorcykel.
Han når aldrig frem.
Fyrer dage senere bliver han fundet i skoven,
tæsket hjælp på samme vis som de andre.
Den 14. juli bliver en 55-årig kvindeskuppet af sin skuter,
hvor efter også hun tæskes til døde.
Det sker ved en landsby uden for selvede den i brug.
Folk fra landsbyen kommer løbende og sætter efter de tre mænd,

men gerningsmændene lykkes mere flygtet uden at blive fanget eller genkendt.
Udover den samme drapsmetode,
råvol med jernrør, hammer og lignende stumpe objekter,
er der ikke meget af de forskellige offere har tilfælles.
Det er mennesker i forskellige aldre, både unge og ældre,
og både mindre kvinder,
og nu med andre i på 14 også børn.
Nogle offerne har været berusede og andre ikke.
Der er til synstederne ikke et sexuel motiv,
og offerne udsættes ikke fra voldtægts,
men flere af dem er der blevet missandlet på anden vis efterfølgende.
Der er til synstederne ingen relation mellem offerne og deres mødre.
Det eneste, der går igen, er, at gerningsmændene som regel stiler værdier for deres offere,
særligt mobiltelefonerne,
men heller ikke den mønster er 100% konsistent.
Så hvad er det egentlig motiv?
Hvad driver de unge mænd til så brutale angreb på tilfælde de uskyldige mennesker?
Så kalte fjernmord, hvor der ikke i forvejen er relation mellem offere og gerningsmænd,
er som bekendt de sværeste at opklare og forstå.
Politiet i Dinebrug har trævet, meget trævet.
For mens kriminalbetjentene kæmper med at danne sig et overblik,
fortsætter de tre gerningsmænd deres bølge af brutale drab.
Man finder yderligere to li den 14. juli,
dagen efter den 15. juli igen to,
og den 16. juli bliver endnu to gennemskede ligefundet.
På tre dage har motorbanden mørtet syv uskyldige mennesker,
og i alt er 16 mennesker blevet drabt på bare tre blodige uger.
Medierne rapporterer ikke om møderne,
men så omfattende forbudelser kan ikke skjules helt.
Rund omkring Dinebrug er der hvidvarne rykter om, at der er nogle galninge på spill.
Der er enten der tyder på, at mørterne har tænkt sig at stoppe lige forløbige.
Tvert imod er graden af voldsomhed stigende, selvom man nærmest ikke kan forestille sig det.
Bandens seneste offer i rejen bliver en gravid kvinde,
der bliver banket til døde med jernrør,
hvor efter gerningsmændene sker den gravid mave op
og tager livet af det uføte foster.
Det er vanvittigt med kabot og und.
Politiet i Dinebrug må erkende,
at de er brug for alt den hjælp de kan få for at stoppe mørterne.
En særlig taskfors fra politiet i Hovedstaden KIF
sendes til Dinebrug for at bistå det lokale politi i opklaringen.
Politiet vil ja fortsat at holde efterforskningen så himmelig som muligt.
Der er stor risiko for panik blandt befolkningen,
hvis nyheden om en vanvittig seriemurder bante,

der møder tilfælde de offer på må og få kommer ud.
Derfor holder politiet kortende meget tæt på kroppen,
mens over 2000 efterforskere arbejder på sagen.
Porrørerne og potentielle vidner afhøres,
mens samtlige gærningsteder gennemgås
får eventuelle oversigte spor.
Politiet ved, at efterforskningen er et ras mod tiden.
For hver dag der går vil nye offer dukke op,
uden at politiet har mulighed for at gøre verken fra eller til.
Nye offer betyder nye gærningsteder,
nye undersøgelser,
måske nye vidner.
For hver drab vokser mængden af oplysninger, der skal gennemgås.
Selvom et nyt drab kan betyde gennembrud i efterforskningen,
er der også en risiko for, at politiet drukner i mængden af nye oplysninger.
Og fremfor alt skal drabene bare stoppes.
Men politiet har reelt set kun et øjenvidende,
der har været tæt nok på gærningsmændene, Vadim.
Vadim har fortalt politiet om de to fyr, der udførte drabet,
om den tredje fyr, der stod bag et kamera.
Det undrer efterforskningschefen med det kamera.
Hvorfor ville gærningsmændene filme deres forbudelser?
Dels lyder det sygt, men også dumt.
Det ville jo være et fællende bevis imod den, når politiet fik fat i de optagelser.
Hvis de var fat i de optagelser, politischefen er bekymret.
I takts med de mange drab og efterforskningsomfang,
bliver det tiltalende svære, at forhindre rykterne i at løbe som en steppel,
henover de sommertør marker.
Borgerne i og omkring den ibro er naturlig nok både oprørte og skramt dem.
Flere og flere holder sig inde dørre efter mørkets frembrud.
Børn holdes under opsyn.
Unge mennesker afholder sig fra at tage til fester eller bare ude i naturen.
Samtidig må den særlige taskforsk indse,
at de kan komme videre i efterforskningen, men mindre de får hjælp af befolkningen.
Politisk vigtigste redskab i jakten på de tre unge mænd er Vadims sin aleman.
Og de tre følgende fantomtejninger.
Men de har brug for borgernes hjælp til at identificere gerningsmændene.
På et pressemøde gør politide rykterne officielle,
og deler de tre fantomtejninger med oftenheden.
Medierne har straks et tilnavn klar til morterne,
som bliver kaldt galningene for den ibro.
Samtidig udfærder politiden liste over alle de egen dele, som er blevet stjålet for offrene.
Listen distribuerer de til lokale pantelon og butikker.
Politiet har brug for befolkningshjælp.

De tre mænd slår som regel til hurtigt og pludseligt ud af det blå,
og forsvinder lige så hurtigt igen.
De efterleder ingen spor eller vidner, bruger til et freltager Vadim.
Der lader ikke til at være nogen mening bag gældskaben.
Det er tilfældigheden, som er politiet største modstander i opklaringen.
Og nu kunne så politiet fingre for, at oftenheden finder de tre mænd for dem.
Men hvordan?
Og hvor mange uskyldige offere vil det kræve,
inden politiet lykkes med at finde tre unge mænd?
Hver time og hvert minut tæller.
Da det kommer til stykket, er det politiet selv,
der finder frem til gerningsmændene,
med lidt hjælp fra en snedige panteloner og en tent telefon.
Men der får med dag den 23. juli 2007,
at der ikke er en vind, der rører sig i den ebro.
Temperaturen har allerede ramt 30 grader,
og de fleste mennesker holder sig indendør i den udeholdeligt varme by.
Selvom politiet's it-afdeling også holder sig indenfor,
hjælper det ikke meget på varme med det lille lokale,
fyldt med computer.
Computerne i systemet accepterer overvådige mobiltelefoner,
som har blevet stjålet for offronne.
Det eneste, en sporet kræver, er, at telefonen bliver tændt.
Svedende betjente sidder på skifter, holde øje med de mange skærme,
hvor et eventuelt signal vil dukke op.
I flere dage er der ikke sket det mindste.
Men nu, denne varme formiddag, sker der noget.
Pludselig lyder en høj lyd fra en computer.
Alarmet bliver tjekket med det samme af vakten,
og den er god nok.
En af de stjollende mobiltelefoner er blevet tændt.
Udrygningsholdet er allerede på græden et minut efter alarmet.
De er i telefonisk kontakt med it-afdelingen,
der forsøger at spore telefonen så præcis som muligt.
Men de kan ikke komme nærmere end at telefonen befinder sig
på en plads i udkanten af de nipro,
muligvis i en butik.
Kort tid efter ankommer udrygningsholdet til pladsen.
Men der er ikke et øje at se.
Pladsen er stort set støvsude for mennesker.
Så får en betjent øje på en pantelunnerbutik i udkanten af pladsen.
Hvis gærningsmændene forsøger at sælge telefonen,
vil de sikkert gøre det hos en pantelunner.
Politiet stormer butikken med deres våben trukket foran sig.

Og der står de endelig.
De har været umulige at spore,
og nu, med sin eget fremtendte telefon,
er det det nemste i verden at finde frem til dem.
De to gældninge fra de nipro.
Det er bare to forvokset drenge på 19 år,
der langsomt hæver deres arme op i været,
i chok oversynet, at de stærkt bevæbnede politifolk.
To forvokset drenge, der undrede sig over,
at det skulle tage så lang tid for pantelunneren,
at undersøge en mobiltelefon.
Men manden i butikken havde en fornemmelse af,
og der forsøgte at sælge ham telefonen.
Politiet lægger de to unge mænd i håndjern.
Men politiet er ikke færdige med menneskejakkene endnu.
Den tredje mænd, kammermændene mangler,
og politiet er parat til at banke oplysningerne ud af de to unge mænd.
Det behøver de nu ikke.
Politiet får deres info,
og kort tid efter stormer dit hus,
hvor den tredje mænd opholder sig i fjern med desperater,
skylde mobiltelefoner og annet 20-guks ud i toilettet.
Derfølgende rentager politiet de tre unge mænds hjem,
og finder der computer og kameraudstyre,
sammen med de mistænkte egne mobiltelefoner.
Politiet's it-afdeling går straks i gang med at undersøge computerne,
og det de finder er ikke mindre en chokerende.
Et hav er billeder og videoer,
da alle viser de tre mænds ekstreme forbrydelser.
Kameret har fanget det hele,
og nu har det fanget dem,
som kriminalchefen havde forudsagt.
Konfronterede med politiets fund
tilstår de tre unge mænd deres forbrydelser.
Man giver et best og fanger et menneske,
som de ser i rejseholdet.
Politiet har fanget tre bester,
og det er nærmest røstne, hvor almindelige de virker.
Ingen af de tre mænd har militært trauma.
De kommer alle fra velhavne til synlædende velfungerende familier,
og har alle haft gode udsikter for fremtiden,
lige indtil nu.
Hvorfor tre helt almindelige unge mænd
til at begå de værste og blodeste drab i Ukrainas historie?

I løbet af en lille måned
har de slået 21 mennesker i hjælp på ufattelig brutal vis.
Politiet mangler stadigvæk at kortlægge et klart motiv
for gruppens humenskliggæreninger.
Er de filmet drab ind bestillingsopgave?
Eller et grotesk forsøg på at opnå berømmelse?
Der er vel ikke nogen, der draber, bare for sjov?
Hvad er der?
Året efter i juni 2008
begynder retsan mod de tre unge mænd, Victor, Igor og Alexander.
Og offentligheden for første gang
indblik i de unge mænds militært bizarre baggrundshistorie,
der affølge dem har ledt den til at drabe.
De tre unge mænd har lært hinanden at kende gennem skolen.
På det tidspunkt de første møder hinanden, er de 14 år gamle.
De begynder at hænge ud efter skole, og deres vindskab bliver hurtigt stærkt.
Vindskabet er også breddet af en underlig logik eller manglet på samme.
På et tidspunkt går det op fra vennerne,
at Victor og Igor begge lider af højdeskrek.
Det er en fobi, de skammer sig over, så de bliver derfra enige om,
at de må gøre noget ved det.
Frygten skal overkommes ved at sætte den i øjnene.
Victor og Igor stiller sig derfor ud på en balkong på 14-etage,
hvor de opholder sig i flere timer, mens de kigger direkte ned mod jorden.
Men det er ikke nok til at kunne ære dem, så drengene kravler ud over kanten
og hænger fra balkongen kun vil hjælpe deres arme.
Det er en meget hjemmeladet løsning på en fobi,
ikke ufarlig, men dog harmløs over for alle andre.
Og var det bare blevet ved det?
Men det viser bare at være første tegn på en forskoet tankegang.
Efterfølgende finder de ud af, at Alexander er bange for blod.
Som Victor og Igor har set deres frygt i øjnene, skal Alexander det nu også.
Igor har også observeret, at Alexander er meget beskyttende over for sin kat,
og aldrig vil kunne gøre den for træt.
Igor får derfor den idé, at slå to fluer med et smæk,
eller retter, at slå rigtige dyr i hjæl.
Drengene begynder at fange løsehunde og katte i området.
Dyrene hænger de op i et træ, hvor de levende dyr bliver sprettet op med en kniv.
Alle, der har beskiftet sig bare lidt med True Crime,
ved, at dyrmisandling er noget, man ser i bandommer hos de fleste seriemotere.
Det vedes ikke om Victor, Igor og Alexander har tænkt det samme om sig selv,
eller tænkt særlig langt frem i det hele taget.
De bizarre aktiviteter skaber et stærkt bund mellem de tre venner,
og de er stort set altid sammen.

Det er også i forbindelse med dyrmisandlingerne, at drengene begynder at tage billeder og videoer, hvor de posterer ved siden af de dyr, de har misandlet og dræbt. Da drengene går ud af skolen, får Igor en bil af sine forældre. De tre venner bruger i første omgang bilen, som ulovlig taxa for at tjene nogle ekstra penge. Men snart begynder vennerne også at bruge taxaen, som påskud for at stjæle penge og andre ting af værdi for de opsamlede kunder. Faktisk bliver vennerne arresteret i denne periode, men på grund af deres unge alder bliver de løslat igen. Måske har det skabt en følelse af uovervindlighed husten, for endelænge tager vennerne et helt nyt og drastiske skridt. Den 25. juni 2007 om aftenen er Victor og Igor ude at gå en tur. Igor har en hammermesser, som man holder i hånden. De passerer en tilfældig kvinde, da Igor pludselig venner sig om og snaller sin hammer ind i siden på kvindens hovedet. Han slår ikke bare en gang, men fortsætter ind til kvinden dør af sin kvistelse. Herfra begynder en vanvittig blød rus, der for hvert drab eskalerer i brutalitet. Og de begynder at filme det de gør. I retten bliver nogle af drengenes videoer vist, blandt andet en video af en familiefar, som Victor og Igor skiftes til at banke til dødemandhammer. De bruger en skruetrækker til blandt andet at trække mandens øjne ud af hovedet. Efter drabet kan man se vennerne grine, mens de vasker hammer og en ren fra blod. Bagkæmet står Aleksander, der filmer og formentlig forlængst har vennet sig til synet af blod. Udover videoerne har anklagemyndigheden en omfangsrig samling af bevismateriale, der i overvældende grad peger på de tre unge men som skyldige. Men på det centrale spørgsmål. Hvorfor de tre venner begik så mange drab med den enorme hastighed, har anklagemyndigheden ikke noget rigtig godt bud. De kan forklare, at graderne brutalitet udviklet sig gradvist for hver lille grænseoverskridelse, som drengene bevidst eller ubevidst foretog sig. Med det første mor var alle grænseoverskredet, og der var til synledende ingen bremse hos de tre unge venner. Det syder på omfattende psykologiske forstyrrelser, hvor forældre slår 21 uskyldige mennesker ihjel og filmer det emens. Lokale avisere spekulerer i, om de tre vil forsøge at tjene penge på videoerne. Aviserne kan citere venner og ekskerrester, for de tre havde talet om at lave førre videoer af førre drab. Videoerne skulle så, når de var færdige, sælges til en udenlands gemmeside, som ville betale i dyrdomme for de såkaldte snuffvideoer. Men det er al samme rykter. Den 11. februar 2009 modtager de tre unge mænd deres dum. I går var Victor kendt skyldig i drab, røveri og dyremisandling, og blev idømt fængsel på livstid. Alexander, som stod bag kameraet, blev ikke kendt skyldig i drab,

men modtog en fængselstraf på 9 år for røverier og dyremissandling.
I 2019 blev Alexander løslat fra fængselet efter udståelse af sin straf.
Han er da i gift og har to børn. I går og Victor kommer sikkert aldrig ud.
Men desværre blev gæleningene strab kopieret et par år efter i nabolandet Rusland,
hvor to andre unge mænd på 18 og 19 år havde læst om sagen
og blev inspireret til at gøre noget lignende.
De nåede at slå seks mennesker hjælp før den ene's unge blev misthængs om
og tilkaldte politiet.
Han havde fundet en video af en af mishandlingerne hos sin nivø.
Hvis du har lyst til nationens marrikt,
men nu skrev der Johan K. Jensen, redigeringen lyd og musik af Gustav Niport.
Mit nav er Thomas Klingby.
Det er den nye nye nivø.
Det er den nye nivø.
Det er den nivø.
Det er den nivø.
Det er den nivø.
Mit nav er Thomas Klingby.
Nationens marrikt er produceret af Body Body for Alli.